

Свещеници, жертви на комунистическия режим (част 8)

Написано от Христо Христов
Неделя, 07 Август 2016 15:50

Свещеници, жертви на комунистическия режим (част 8)

Написано от Христо Христов
Неделя, 07 Август 2016 15:50

Тази неделя в [библиотеката](#) на [desebg.com](#) представям том 8 от поредицата „**Български свещеници, пострадали за вярата в най-ново време**”, посветена на преследваните при комунизма православни духовници. Сведенията за тях усърдно събира от 2007 г. насам **Валентина Друмева**, игумения на Калоферския девически манастир „Св. Въведение Богородично”.

Част 8 от общо 15-те издадени до този момент томове за убити, безследно изчезнали, съдени и подлагани на други репресии свещеници, съдържа разказите за живота и съдбата на още 29 служители на Българката православна църква от различни краища на страната.

Освен тях в този том е включен един по-дълъг текст, отнасящ се за различни действия на управлението на отечествения фронт след Деветосептемврийския преврат през 1944 г., в което влиза и Работническата партия (комунисти), срещу църквата, различни нейни храмове и манастири, както и с бруталното отношение към църковните служители.

Този разказ е озаглавен „Стихията на безбожието у нас”. В него са дадени и примери на поведение на свещенослужители, които са учудвали комунистическата власт.

Такъв е случаят с Видинския митрополит Неофит, чието влияние сред вярващите е предизвикало желанието на режима да го компрометира чрез доноси. Обвинен е, че 4се е наредил до хитлеристките палачи” и го наричат „фашист”.

Митрополит Неофит, който по това време е на преклонна възраст – 80 години – отговаря в едно писмо, че нито познава фашизма в България, нито го признава.

В 50-годишното си църковно-обществено служение „гнусна измяна или престъпление против Църква, народ и държавна не съм извършил. Службата ми е била и е само жертвено и беззаветно родолюбие”.

Свещеници, жертви на комунистическия режим (част 8)

Написано от Христо Христов
Неделя, 07 Август 2016 15:50

Той обяснява, че не търси снизхождение или милост от никого и завършва със стоическите думи:

„Моят Спасител Христос Господ беше на 33 години, когато Го изведоха на Голгота. Аз съм вече на 80 години. Закъснял съм, обаче бях на Негова служба. Но, ако стане нужда, и сега съм готов да следвам стъпките Му до Голгота. Да бъде волята Му. Казано.”

Том 8 от поредицата съдържа и един по-обстоятелствен текст, посветен на живота и съдбата на архимандрит Сергей, председател на Храм-паметника в Шипка, Казанлъшко, построен през 1902 г. в памет на загиналите в Руско-турската война (1877-1878).

Той е роден с името Николай Чернов през 1884 г. в гр. Суздал, Владимирска губерния. През 1905 г. е приет за послушник в Троице-Сергиевата лавра, руски манастир, разположен в центъра на град Сергиев Посад в Московска област. Три години по-късно с решение на Светия синод на руската църква е командирован за певец в храма в Шипка.

През 1917 г. той е интерниран в Котел, а след това във Велико Търново с още един руски послушник, след като през 1915 г. България и Русия са във война и прекъснати дипломатически отношения. Година по-късно е върнат в Шипченския манастир.

През 1946 г., както и по-голямата част от руската емиграция в България, Чернов, който по това време вече е архимандрит Сергей и е председател на храма в Шипка, приема съветско гражданство.

През 1948 г. обаче неговите правомощия са ограничени, а той понижен в свещеник-ефимерий, подчинен на светско лице. През 1956 г. храмът е превърнат в Национален парк-музей „Шипка”, а богослуженията в него са ограничени.

В последствие храмът е присъединен към Национален парк-музей „Шипка-Бузлуджа”. Така храмът престава да бъде действащ, а на отец Сергей му е разрешено да служи само в делник сутрин по половин час. Срещу свещеника са подадени доноси.

Свещеници, жертви на комунистическия режим (част 8)

Написано от Христо Христов
Неделя, 07 Август 2016 15:50

Не било одобрявано да се грижи за инвалидите емигранти, тъй като режимът ги припознавал като белогвардейци. Забранено е на населението да разговаря с него. През 1961 г. отец Сергей починал, отдавайки години от живота си в грижи за храма в Шипка. Погребан е в края на селските гробища, където отделно се погребвали руските емигранти, място, заличено при оформянето на голям блок на ТКЗС.

През 2004 г. българското правителство обявява Храм-паметникът за Шипченски манастир „Св. Рождество Христово“ и през следващата година той става действащ манастир Първият монах в него приема името на архимандрит Сергей. През 2009 г. тленните останки на отец Сергей са пренесени в неговия духовен дом – Шипченската обител.

Авторката на книгата игумения Валентина Друмева посочва в предговора, че в онова трудното време на атеистичния режим гонението срещу верните на Христа свещенослужители е най-жестоко:

„Някои от тях доживяха крушението на атеистичната идеология, която като всяка лъжа, не може да устои на Божествената истина. Тези духовни герои оставиха светъл завет на потомците. Оцелели от лагери и затвори, те всички единомислено и единодушно казват изповедно и повелително думите, които стряскат и задължават:

„Ние пазихме пламъка на вярата Христова с цената на живота си! Разпалвайте го, защото в много души той тлее, поради силните и нестихнали половин век атеистични бури!”

Игумения Валентина Друмева „Български свещеници, пострадали за вярата в най-ново време”, том 8, издава Славянобългарски манастир „Св. Вмчк Георги Зограф”, Света гора, Атон, 2010 г., 296 страници.